

Medián

Medián je nejstarší zvon ve věži našeho kostela

Pan děkan Boštík ve vzpomínkách Františka Jakubce ...

V den pokračování pořádání napsaného – 15. 5. 1995 – v den padesátého výročí návratu dp. děkana Boštíka z koncentráku nemohu nevzpomenout atmosféry onoho dne. Pan profesor ThDr. a PhDr. P. Josef Cibulka, „Oušťák“ tělem i duší vyrozuměl farnost o předpokládaném příjezdu pana děkana do Ústí, když po návratu z koncentračního tábora pobýval u něho několik dní v Praze. Mělo to být 15.5. 1945 ve večerních hodinách, pokud nějaký vlak pojede. Kolem dvacáté hodiny večer se shromáždilo „pár“ lidí na novém nádraží a netrpělivě vyhlíželi, zda vlak už jede. Skupinu vedl pan Josef Trávníček, „zkušený organizátor“ (který se později dostal do soukolí režimu a v roce 1954 přišel o život za podivných okolností v Jáchymově, proslulém vězení).

Vlak opravdu přijel, ale očekávaný nevystupoval. Pan Josef procházel vlak s dotazem, je-li mezi pasažéry pan děkan Boštík. Najednou se ozvalo: „Je tu neboštík.“ A byl to pan děkan. Původně chtěl vystoupit až na zastávce, obšťastnil však netrpělivě očekávající dav už na hlavním nádraží. S panem Trávníčkem a bratrem Jiřím jsme pana děkana v rychlosti přivítali a vzali to trapem do města. Cestou jsme vyrozuměli službu u radnice o mimořádné události návratu pana děkana, otevřeli kostel a spěchali na zvonici k uvítání duchovního vyzváněním všemi zvony. Ihned se sbíhali lidé, zvědaví, co se v tak pozdní hodinu děje. Dav se shromáždil před otevřeným, ale zatím prázdným kostelem a do plně osvětleného kostela vstoupil nejdříve pan děkan a teprve za ním farníci za znění varhanního pléna. Do sakristie vzápětí přišli přivítat překvapeného „navrátilce“ zástupci Revolučního Národního Výboru, pan MUDr. Velebil a pan Žabokrtský. Po třech letech zas poprvé v kněžském rouchu u oltáře svého kostela poděkoval za nečekané, improvizované, ale tím milejší přivítání, udělil svátostné požehnání, bylo zazpíváno Te Deum, hymny a Svatý Václave. Všechny oči přítomných se orosily, pokud proudem neplakaly pod dojmem tohoto setkání po dlouhé odloučenosti.

Druhý den na nádraží shromáždění občané zdravili projíždějícího pana prezidenta Beneše s chotí a muzikanti, po skončení přivítání na nádraží, přišli ještě zahrát před kostel panu děkanovi, když to nestihli minulý večer. Byla to velká sláva a radost, avšak po „únorovém vítězství“ pan děkan přes svoje zásluhy z odboje, pro svoje nekompromisní postoje proti nespravedlivým postupům režimu při řešení náboženských otázek upadl v nemilost a v padesátých letech byl znovu zbaven státního souhlasu k vykonávání duchovního poslání. Do kostela nesměl a bylo mu milostivě dovoleno sloužit mši svatou pouze u sestřiček v domově důchodců. I odbojáři se ho zrekli! Tak svět oplácí!

Co pan děkan Boštík za svého působení v Ústí nad Orlicí do duší farníků zasel, stále ještě přináší své ovoce a věřím, že se v nebi spolu s našimi svatými patrony za nás přimlouvá a svými přimlouvami pomáhá odvracet ještě horší časy než nás provázejí.

P.S. Slečna Ludmila Ehlová, pečlivá a zasloužilá kronikářka všeho, co se od třicátých let za působení pana děkana Boštíka týkalo života farnosti – včetně CHJ – upřesnila následující data. Pan děkan Václav Boštík byl gestapem zatčen dne 5.3.1942, vězněn byl ve Flossenburgu a vrátil se v květnu 1945. Státního souhlasu byl zbaven 10.9.1961.

Je vhodné a potřebné naši úctu a vzpomínku věnovat našim svatým patronům a prosit je o jejich mocnou přimlovu. Mějme v úctě i

Výročí 40. let od smrti
P. Václava Boštíka
(23.7. 1963)

Několik slov úvodem ...

Vážení čtenáři,

když jsme před několika měsíci sestavovali redakční plán na tento rok, nemohlo nám ujít kulaté výročí 40. let od smrti ústeckého děkana Václava Boštíka.

Tento obdivuhodný člověk – Mosbender 20. století, jak o něm kdosi řekl, zůstane trvale zapsán v srdcích těch, kdo ho poznali. A nám mladším zůstávají z jeho obdivuhodného díla před očima mnohé „památky“, které se v kostele i na děkanství zachovaly, dodnes kolem nich procházíme nebo je používáme...

Snad proto bude užitečné věnovat právě tuto přílohu Mediánu vzpomínce na tohoto muže, jehož smrt před 40. lety byla pro ústecké velkou ztrátou, člověka, který měl Ústí upřímně rád, který však musel projít velkými obtížemi v době německé okupace i komunistické totality.

Věříme, že vám tyto stránky přinesou mnoho zajímavého čtení. Až jednou půjdete po ústeckém hřbitově, zastavte se u hrobu dp. Boštíka, u hrobu, kam stále ještě dnes přichází se vzpomínkou i modlitbou mnoho farníků.

Chtěli bychom poděkovat všem, kdo se o tuto přílohu přičinili nejen zapůjčením archivních (a někdy i velmi cenných) materiálů.

-redakce

ANI NEVÍTE A ANI BYSTE NEVĚŘIL, KOLIK LIDÍ A CIZÍCH, ČTE TY VAŠE HISTORICKÉ TABULE V KOSTELE! TĚCH TURISTŮ! JÁ SAM SE U TOHO ČASTO ZASTAVÍM A PŘERÝKÁM SI TO! KOLIKRÁT SI TAK MYSLÍM, JAKÁ BY Z TOHO VAŠEHO TEXTU MOHLA BYT PĚKNA KNIZKA. MOHLA BY MÍT TŘEBA NĚJAKE KRESBY OD VÁS, TĚDA TAKOVÁ BIBLIOFILIE PRO FAJNSMEKRY. DAVALI BYCHOM TO DETEM PŘI ÚRTU, SNOUBENCŮM A KDO VÍ JEŠTE KOMU.

ABYSME ALE KDE-KOHO NEBOURILI, TAK BYSME MOHLI TENTO TEXT VYDAT TISKEM JEN JAKO VLOŽKU DO ZPEVNÍKU. ČIM VÍC TOHO LIDI O KOSTELE VĚDÍ, TÍM VÍC SI HO VÁŽÍ.

RÍKAL JSTE, ŽE NA PODŘIPSKU VYDÁVAL VIKARIÁT PODŘIPSKÝ VĚSTNÍK PRO VSECHNY FARY VIKARIÁTU. ROZHODNĚ POČÍTEJTE S TÍM, ŽE JEDNOU BUDĚME TAKY TADY VYDÁVAT TAKOVÝ VĚSTNÍK. ALE NEZ K TOMU DOJDE, TAK BYSME MUSEL ZASKOČIT TĚMI VAŠIMI DEJINAMI KOSTELA V MALICKÉM FORMÁTE.

ONO BY TAKY STÁLO ZA ÚVAHU, ČLBY SE NEDÁLY ROZMNOŽOVAT HLAVNÍ VETY Z KAZÁNÍ A PROMLUV. ALE NĚJDRÍVE TY DEJINY KOSTELA

(STENOGRAM Z JARA 1957)

paměti také církevní představitele z minulých pohnutých dob. Otce arcibiskupa kardinála Dr. Karla Kašpara, arcibiskupa Dr. A.C. Stojana, arcibiskupa, Dr. Josefa Berana, biskupa, salesiána a skauta kardinála Štěpána Trochtu, arcibiskupa kardinála Dr. Františka Tomáška, mons. Dr. Jana Šrámka, terciáře Dr. Františka Noska a všechny, kdo poctivě usilovali o rozvoj duchovního života a spravedlivější přístup k řešení sociálních otázek.

*Z rodinné kroniky vybrala
Ludmila Moudrová*

Václav Boštík

narodil se 21. února 1897 ve Vysokém Mýtě

od r. 1909 studoval gymnasium v Hradci Králové

17 letý byl odveden do války; po jejím skončení r. 1918 vstoupil v Hradci králové do bohosloví. Pro mimořádné schopnosti byl za rok poslán na studie teologie do Říma (1919-1923)

9. července 1923 byl v Římě vysvěcen na kněze

děkanem v Ústí se stal 17. června 1934

5.3.1942 zatčen gestapem, pobyt v koncentračním táboře až do r.1945

5.9.1961 zbaven státního souhlasu. Odchod do důchodu – služba sestřím v domově důchodců

zemřel v Ústí 23. července 1963 a je pochován na místním hřbitově

Události ze života farnosti za působení děkana Václava Boštíka

/vybráno z farní kroniky/

17. prosince 1933 posvětil vldp. Mons. Keppl sochu Božského srdce Páně od sochaře Čermáka. Socha ta byla určena pro chrám sv. Víta v Praze. Prostřednictvím dp. prof. Cibulky získána výhodně pro náš chrám. Týž sochař zhotovil r. 1934 i sochu Panny Marie. Na straně evangelní pod chorem byly pořízeny nové pohodlné lavice.

Při instalaci nového děkana dp. Václava Boštíka byla posvěcena pamětní deska dp. děkanu Kaubemu, umístěná na kostel. Zobrazení je dobrého pastýře a nápis. První obřad vykonal nový dp. děkan posvěcení nového bronzového zvonu v kapli v „Lázních“. Náklad na něj Kč 1232 hradili sousedé. Město jako patron kaple provedlo některé opravy krytiny, okapní roury hradil kostel nákladem v obnosu 1049.50 Kč. V roce 1935 změnil se podstatně příchod na děkanství. Dvůr rozdělil se plotem na vlastní dvůr určený pro drůbež a vchod do úřední budovy.

Některým lidem byl trnem v oku kříž u silnice do Libchav, chtěli ho odstranit na vedlejší místo. Ale zůstal na místě starém. Oprava nákladem 285 Kč.

Pan plukovník Sychra dal opravit sochu sv. Václava v Oldřichovicích nákladem 1000 Kč a osada upravila okolí.

Znovu se mluví v městě o potřebě vést přes starý hřbitov ulici a ze hřbitova udělat sad. Proto podle návrhu p. biskupa a zahradníka Kučery z Chrasti navezeny desítky vozů mauru, země, vysázeno sta keřů a stromků. Zaznamenáno to, aby nástupci nedali se zlákat lichotivou žádostí některých občanů. Kol kostela uchovejte si klidné místo.

V Černovíru opravena z venku kaple. Náklad několik tisíc. Přispěli občané Černovířtí a okolí.

V Kerharticích n. Orli. pořídili si novou křížovou cestu dle obrazů Führrichových, náklad 4 280 Kč. Posvěcena byla dne 29. listopadu 1936.

Roku 1936 na jaře zasazena pod kůrem posuvná mříž, kterou dle návrhu Ing. arch. Sokola z Prahy zhotovil zámečník p. Fr. Kolář. Kostel může zůstat otevřený po celý den pro věřící, důležité i pro větrání. Mříž je moderní a harmonuje s vnitřkem. Později zasazeny škrabáky na boty.

Podle návrhu arch. Řepy z Pardubic zhotoveny dvě krásné a pevné pokladničky. Jsou to výuční kusy učedníků – tovaryšů fy. Kolář. Staré vetché koberce nahrazeny novými.

Redemptoristé ze Svaté Hory u Příbrami konali zde obnovu sv. misie. Účast opět velká. Začíná se probouzet exerciční hnutí. Hlavně v Orlu se propaguje, 2 kursy byly pro ženy na Sv. Kopečku a jeden pro muže v Hlučíně.

Biřmování v Ústí nad Orlicí 8. a 10. května 1937. Nejdůstojnější biskup přijel do Ústí nad Orlicí v sobotu 8. května odpoledne.

V neděli začalo biřmování o půl 8 hodině ranní pro české děti z vesnic a dospělých lidí české národnosti, odpoledne o 3. hodině německých dětí a dospělých.

V pondělí skončilo biřmování českých dětí rozloučením dětí z Ústí nad Orlicí. Počet biřmovanců 1324.

15. březen 1939 byl černým dnem pro náš národ – začátek okupace Československa Hitlerem. Ústí vyvázlo z připojení jen o vlásek, Zabráno bylo celé okolí. Celnice byla za hřbitovní zdi – Libchavy připojeny k Říši. Za hylvátským mostem celnice další. Do Hylvát se bez propustky nesmělo. Třetí celnice byla v místech nynější traktorové stanice – poslední domky patřily rovněž „Říši“. Jen směrem na Kerhartice byl volný pohyb. Odpor obyvatelstva, bezmocnost proti násilí, touha po svobodě, to vše vyprovokovalo touhu po činu – ilegálním odboji. I děkan Boštík byl činně zapojen. Zároveň s ním byli ve skupině pan Mládek, Cihlář, farář Jednoty bratrské Mikuláščík a další. Zradou byla jejich činnost odhalena a 6. března 1942 odvezlo gestapo všechny k výslechu. Následovala věznice v Pardubicích, v Praze, v Lansbergu, opět v Praze, v Terezíně, nakonec v koncentračním táboře ve Flossenbúrgu. V těchto letech tělesného i duševního utrpení byl děkan Boštík jen číslem mezi tisíci a tisíci stejně postiženými, ale pln naděje a důvěry pro celé své okolí. Dopisy plné nezlomné důvěry mezi řádky těšily malovně doma.

Přišel 5. květen 1945, povstání v Praze, celý národ ve dne v noci na nohou. Ústup Němců přes Ústí si vyžádal kruté oběti mladých lidí, které Němci zastřelili „V korytkách“ nad novým nádražím. 9. května 1945 odpoledne o půl čtvrté přijeli na ústecké náměstí první ruští vojáci. Radost z osvobození v celém městě.

Děkan V. Boštík přijel ve vypůjčených šatech dr. Cibulky domů 15. května 1945 večer o půl 10. Nechtěl být středem pozornosti, proto přijel tak pozdě, kdy naděje poklesla, ale věrní hlídali nádraží obě, na věži služba u zvonů neodcházela, a tak celé město vyběhlo z domovů, když se onoho 15. května rozezněly večer všechny zvony, které vítaly svého děkana do jeho domova.

V době věznění děkana Boštíka pokračovaly práce, které byly započaty dříve, především stavba nových varhan. Naposledy bylo hráno na staré varhany 4. ledna 1942, to byl ještě pan děkan doma. Po jeho zatčení staral se o stavbu varhan ředitel Jar. Lahulek. 15. srpna 1942 byly nové varhany vysvěceny ústeckým rodákem monsignorem Karlem Kepprtem.

Po svém návratu pokračoval děkan Boštík v uskutečňování svých plánů již před zatčením započatých. Např. roku 1934-35 pořídil v kanceláři tresor na matriky a upravena kuchyň.

1939 úprava jídelny a přístavba verandy.

1940 pořízeny krásné mřížové dveře na chodbě před kuchyní a na odpočívadle na schodech ke kanceláři (návrh arch. Řepa, provedl Fr. Kolář).

1946-47 zavedeno ústřední topení na děkanství – stavitel Klíma – F. Kolář. Skleněné dveře na galerii na horní chodbě.

1947 byla 5. května odhalena nad vchodem na děkanství pamětní deska na památku první schůzky Revolučního národního výboru, který se sešel na děkanství.

Rok 1947 byl jubilejní svatovojtěšský, kdy lebka sv. Vojtěcha putovala po Československu. U nás uvítal vzácného hosta děkan Boštík 3. května 1947.

1948 odstraněna socha sv. Jana Nepomuckého u Hernychovy vily a umístěna byla na starém hřbitově, na kterém chtěl děkan Boštík umístit všechny sochy, které město odstraní ze svých ulic.

1949 napsal dr. Alfréd Piffel „dějiny kostela“, které byly později doplněny „inventářem kostela“.

29. března 1952 předány matriky MNV na základě nařízení ministerstva vnitra.

1952 provedena kanalizace

1955-56 oprava a vyzlacení sochy P. Marie na náměstí

1957 zrušeny vzadu v kostele literátské lavice a započato se stavbou literátských kůrků. Téhož roku pořízena dle návrhu arch. Sokola nová křtitelnice a svícen na paškál, 1958 pořízeny křestní nádoby.

4.12.1958 zemřel ve svých 82 letech pan katecheta Vojtěch Hernych žijící v Ústí na odpočinku.

1.12.1959 přišly do domova důchodců řádové sestry sv. Františka z Assisi. Téhož roku nařídily úřady, aby byl vystěhován na děkanství sál, kde měli lidé z města uskladněný nábytek. Na děkanství měli přijít nájemníci. Při stěhování a vyklízení sálu 27.8.1958 se stal panu děkanovi těžký úraz na noze. Na palec pravé nohy mu spadl 80 kg těžký mramorový podstavec sochy. Při jeho cukrovce to byl úraz velice vážný. Rozdrtil mu druhý článek palce. Musel být hospitalizován v nemocnici. Vrátil se domů za 14 dnů, ale poněvadž nedopřál noze klidu, měl ji stále v sádře, ale k sestrám do nemocnice chodil sloužit mši sv. denně, musel se 23. září do nemocnice vrátit a nohu léčit až do 2.11. 1958. Šlo o amputaci, která byla zažehnána až v listopadu, ale noha musela být stále v sádře.

V roce 1959 byly prvně postaveny nové jesličky, figurky od Václava Sokola, architektura podle návrhu jeho otce arch. Jana Sokola. Jesličky byly postaveny pod kazatelnu.

15. února 1960 měl pan děkan menší záchvat mozkové mrtvice. Byl převezen do nemocnice, v březnu se však vrátil, vše v pořádku. Zdánlivě v pořádku.

V červnu došlo úřední nařízení k vystěhování sester z nemocnice. 30. června 1960 sloužil pan děkan u sester mši sv. naposledy. Sestry po 20 ti letém působení v Ústí odcházely do Terezína do domova důchodců. Odcházelo 13 sester 15. července 1960. Byly pro město požeňáním.

6. srpna 1960 zemřel profesor Malátek – výborný varhaník a klavirista. Dlouhá léta hrál na kůru. Rok před ním (5.12.1959) zemřel ředitel Lahulek, dlouholetý varhaník, výborný muzikant a dirigent, obětavý ceciliant.

Dne 5. září 1961 byl úředním přípisem zbaven děkan V. Boštík státního souhlasu, a to od neděle 10. září 1961. Pracovní poměr s ním byl rozváznán. Plat zastaven. Jediná možnost – zažádat si o důchod. V té době se řádové sestry v domově důchodců rozhodly zažádat si o děkana Boštíka jako o duchovního pro svou kapli. Docházely totiž do kostela a časově jim to nevyhovovalo. Po překonání určitých nesnází bylo panu děkanovi povoleno starat se o sestry.

První mše sv. byla sloužena u sester v kapli v domově důchodců 18. září 1961. Od té doby docházel pan děkan do domova denně. Ráno před půl 6 hod. byl již u oltáře.

Posledním kaplanem děkana Boštíka byl P. Rudolf Seidl, kněz předobry a velmi oblíbený. Ten byl dnem 8. října 1961 přeložen do Horních Heřmanic.

Děkanu Boštíkovi bylo nařízeno, aby se vystěhoval ze svého bytu a přestěhoval se do III. kaplanky, která mu byla přidělena. Slečně Filomence přidělena kaplanka I. - byt a kuchyň zároveň. Ve II. kaplance bydlely již dříve 2 sestry, učitelky v.v.

V únoru cestou do domova důchodců ztratil pan děkan na chvíli vědomí a upadl. Nabyt je sice hned, ale přece jen to byl určitý signál, že něco není v pořádku. Dne 2. března 1963 zemřel ve stáří 67 let přítel a spolupracovník děkana Boštíka, pan architekt Karel Řepa. Velice byl jeho smrtí zasažen.

23. července 1963 za krásného červencového rána šel pan děkan jako obvykle po 5. hodině ranní do domova důchodců sloužit sestrám mši sv.

Při návratu domů klesl před rodným domem mistra Kociana v bezvědomí na chodník a zemřel. Byl stár 66 let. Byl vzácným člověkem a knězem. Byl osobností.

/Ve farní kronice je poznámka, že podrobná činnost děkana Václava Boštíka byla napsána ve 4 svazcích s doloženými fotografiemi. Autorka – L. Ehlová. Zjistili jsme, kde se svazky nachází a máme přislíbeno, že z nich budeme moci čerpat informace pro kukátko do historie farnosti./

*Ze zápisů ve farní kronice vybrala
Veronika Poslušná*

7.7. 1963 P. Václav Boštík na cestě z Domova důchodců /několik dní před svou smrtí/

26.7. 1963 Pohřeb P. Boštíka /vynášení rakve z děkanství/

Při hledání materiálů a zmínek o panu děkanu Boštíkovi jsme se dostali k velmi vzácné brožurce, která byla vydána v jediném exempláři jako rukopisný přepis stenogramů z let 1954–59. Její autor - Dr. A. Píffl v úvodu k ní píše:

Rozhovory s panem děkanem Boštíkem jsem stenografoval obvykle ihned po našem setkání, ale často i v jeho příjemné přítomnosti, kdy jsem předstíral, že si poznamenávám některé důležité body našich rozhovorů. Netušil, že píšu všechno. Jistě by mi to byl zakázal.

Některé rukopisy se v pohnutých dobách mého života nenávratně ztratily. Napočítal jsem, že rozmluv bylo asi třicet. Snad se ještě někdy nějaké úryvky z těchto diskusí zachovají, najdou a zaznamenají.

Tento přepis je vypraven pro sl. L. Ehlovou v jediném exempláři a jako archivní dokument.

Dr. A. Píffl

Bratislava 30.XII 63

Zajímavý je také dovětek autora na poslední straně knížečky:

Tento přepis

Rozmluv s panem děkanem Boštíkem je soukromou výtvarnou záležitostí a není určen pro širší veřejnost.

Je přepisem z původních stenogramů, zápisků a poznámek, dnes většinou zničených.

Nezasvěcenému nechť jsou tyto záznamy dokreslením portrétu pana děkana,

zasvěcenému mají být památkou na důstojného nástupce barokního kněze Mosbendera, ousteckého děkana v druhé polovině století XVIII. Mosbender chrám postavil, Boštík ho chtěl dobudovat a proslavit.

Oběma těmto důstojným pánům nechť jsou tyto oživlé věty kytičkou na jejich skromné hroby a doplněním světlých a zasloužilých vzpomínek.

Z této brožurky vám přinášíme ukázkou, dle našeho mínění nejzajímavější ...

Projekt rozšíření a přestavby ústeckého děkanského kostela

„Mohli byste třeba už začít dělat škicy na rozšíření ousteckého kostela!

Tak, podívejte se, třeba ty boční oltáře:

Ty jsou zapasované do těch mělkých prohloubení a každá ta nika má svoje zaklenuť. Ty tři prohlubně na každé straně, dohromady tři oltáře a dvě zpovědnice, to by se zrušilo a v těch místech by se probouraly průchody do vedlejších lodí. Ty oltáře a zpovědnice by se pak nainštalovaly v těch nových lodích.

Šířku by měly ty lodě danou dnešní sákrstíí a na druhé straně tou místností, co vaše maminka dělala vázy. Výška mohla být vyšší a ty nové šikmé střechy by mohly jít na fasádě až třeba pod dnešní kostelní okna.

Stropy by ty nové lodě měly rovné, kasetové, asi železobetonové.

Okna do těch bočních lodí si představuju dost velké, aby tam bylo jasno.

Pokud jde o předek kostela, tak jsem si to promyslel, že jsme vázáni uličkou u Jakubců a na druhé straně vstupem na hřbitov. Možná, že by se musely dnešní poslední prohlubně se zpovědicema zůstat, aby se mohlo na hřbitov a aby se třeba přístavba nevystrčila do ulice.

Samostatně byste musel řešit všechno okolo absidy, kde zachováme útěchovou kapli, dneska vlastně nevyužitou. Do té kaple bych chtěl dát Boží hrob. Chodilo by se tam zvenčí, ze starého hřbitova a druhý vchod by byl za oltářem, jak se chodí na ofěru.

Dnešní sákrstíí ponecháme i s klenbou, jen z té nové lodě by ještě dostala druhý vchod, aby se lidi necourali okolo hlavního oltáře.

Samozřejmě, že budeme muset uvažovat, co s tou místností, kde jsou dnes ty almary s vázama. No, bedna s Božím hrobem by definitivně vypadla a bylo by tam víc místa.

Já bych myslel, že bysme kostel prodloužili až na čáru útěchové kaple!

Pod tou dnešní květinářskou místností je dole sklípek. Ty kosti odtamtud by se přestěhovaly pod dnešní pohřební kapli na hřbitově. Toho výškového rozdílu se nezbavíme. Tam co jsou v tom sklípku dnes ty kosti, tam bych dal kotelnu ústředního topení pro kostel.

Z té dnešní pugéťové místnosti bych udělal kapli, která by měla vstup z nové lodě. Klenba by zůstala stará a mohly by se tam v zimě sloužit mše svaté. Těch pár tetek by se tam vešlo, zadýchaly by si to ve všední den a bylo by to útulnější.

Já bych potom chtěl v této kapli zachovat starý ústecký zvyk, že by se tu svítilo na zpěvníky svíčkama, těma voskovýmá sloupečkama! Kaple by to byla pěkná, copak o to, měla by třeba taky vchod přímo ze hřbitova, abych tam mohl rovnou z děkanství.

Vstup na kazatelnu bychom zachovali a na plánu se vám ukáže co potom se vstupem z nové boční kaple do nové boční lodě.

Ale počkejte! V prodloužení té dnešní květinářské laboratoře bych dal nad kotelnu tu místnost pro přípravu oltářů. To by byla místnost vyloženě civilní, zavedl bych tam vodu a tetky by tam mohly klábosit při práci a kostel by to nerušilo.

My v Oustí vlastně nikde nemáme kapli českých světců. A tak by se ta nová kaple u vstupu na kazatelnu mohla zasvětit třeba svatému Václavu, nebo Anežce České.

Někam byste musel taky umístit kostelní trezor. Nemám taky zatím ještě jasno o tom, co by bylo v místnosti v prodloužení dnešní sákrstíie. Nebo, že bysme to tam za tou sákrstíí neprodlužovali. To už si sám něco vymyslete!

Ale, víte, pane architekté, kolikrát si tak myslím, co je asi v zemi pod kostelem!

Co tam je asi za archeologii. Jsou tam přece základy ousteckého kostela, Bůh ví jak starého. Ale i tak by mohlo být to naše rozšíření kostela hotové tak počítám do roku 1960.“

(stenogramy z let 1954–55)

Do roku 1963 se pan děkan Boštík k tomuto problému několikrát vracel a nevzdal se ho ani v penzi. Nosil v hlavě projekt přestavby ústeckého kostela s podivuhodným optimismem i tehdy, kdy bylo jasné, že uskutečnění už nebude.

/Z knížečky vybral M. Poslušný; text je přesným přepisem stenografů;

Příloha Medián vychází příležitostně jako součást Informačních novin ústecké farnosti INUF. Tuto přílohu pro vás připravili: Mgr. Martin Poslušný, Mgr. Veronika Poslušná, Jan Hordějčuk a další
Příloha je volně ke stažení:
<http://inuf.web.worldonline.cz>

